

NÉMETH PÉTER

HÉTKÖZNAPI GULAG

meztelen reszketés.

*az emberiség csak áll a zuhany alatt, vacogó szívére
ráhülnek a cseppek.*

dermedten hull a lefolyóba minden jövő idejű igealak.

csak a salak meg a jelen maradt

a szavak – összezavart hadak – üszkösen hullanak alá.

*a vére még álmodna, de minden szuroksötét, szilánkos szélvédő lett
a tegnapi tiszta lét.*

az ujjbegy öklendezve, pániktól tétován a lágyszűz mellre tapint.

a csomó ott van megint.

szögesdrótkerítés én és én között.

vérzik az ujjlenyomat.

a zuhany alatt – az ember, ime:

sejtek közt burjánzó holdfogyatkozás.

ziháló csomóvá zsugorodó remény: kihullunk? vagy mégsem?

meztelen reszketés

a Kristályóriás tenyerén.

HA MERÜLÜNK

önmagunk lenni nem merünk,

köröttünk háborgó tengerünk.

úszni nem lehet, nem tudunk,

szétázott mában tegnapunk.

*torz tempók helyben szüntelen,
hirtelen dönt a Végtelen.
a Bárányra nem nézünk, süllyedünk, fulladunk,
sorsunkban fogant holnapunk*

*a víz alatt, mélyben, de tudjad,
ott van mindig az ÉGIFÉNY
a nagy vizek felszínén.*

HÁBORÚ ÁRVÁI

*Suhognak füvek és kardlapok
Vet a víz fekete vas-habot*

*Hibátlan mennybolton vörös ököl
Hívatlan támad és tündököl*

*Városok tornyait tördeli
Testvére szőlejét elveri*

*Indul a vasszekér hörögve
Taposó lánc dörögve*

*Angyalok fogadnak
örökbe*